

Arrest

nr. 88 762 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D.P.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 30/07/1980 te Khassav Yurt, Dagestan, geboren en bent gehuwd met P.M.(...) (OV 6.803.808). Omwille van het feit dat uw man van de aanslag op het café "Witte Nachten" werd verdacht en hiervoor ook werd opgepakt besloot hij in maart 2011 Dagestan te verlaten. Zelfs na zijn vertrek uit Dagestan bleven de autoriteiten u en zijn ouders lastigvallen ten einde hem te vinden. Voorts werden er convocaties op zijn naam opgestuurd. Op de markt werd u aangesproken door onbekenden die naar de verblijfplaats van uw echtgenoot vroegen. In september 2011 werd uw dochter vanuit een auto door

onbekenden aangesproken. Omwille van deze problemen verliet u op 10/10/2011 Dagestan om uw man in België te vervoegen. U kwam er op 02/11/2011 aan diende er de dag nadien een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: 2 politieconvocaties voor uw man, een medisch attest, uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen.

Uw echtgenoot had reeds op 26/04/2011 een asielaanvraag in België ingediend. Op 11/07/2011 nam het Commissariaat generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28/10/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

B. Motivering

U verklaarde een vervolgingsvrees te koesteren omwille van de vervolgingsproblemen van uw man. Daarnaast vreesde u dat uw dochter zou worden ontvoerd. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Betreffende de vervolgingsvrees die u omwille van uw echtgenoot koestert dient vooreerst te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal reeds een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming voor uw echtgenoot heeft genomen omwille van de verregaande onwetendheid die uw man ten aanzien van zijn vervolgingsproblemen aan de dag legde. Bovendien legde hij incoherente verklaringen betreffende zijn verblijfplaatsen af. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en staat bijgevolg vast. De elementen die u aanbrengt zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw man ook maar enigszins kunnen herstellen. Ook bij u werd immers een onaannemelijke mate van onwetendheid betreffende zijn vervolgingsproblemen vastgesteld. Ondanks het feit dat er verschillende convocaties voor uw man waren toegekomen en de autoriteiten na zijn vertrek regelmatig bij u en zijn ouders langskwamen om informatie betreffende uw man te verkrijgen had u er geen idee van of er reeds een rechtszaak tegen uw man werd opgestart. U stelde verder dat uw man verdacht werd van de aanslag op het café "Witte Nachten" maar kon niet zeggen welk aandeel de autoriteiten hem bij deze aanslag toedichtten noch of hij reeds werd veroordeeld. Of zijn familie een advocaat voor hem had aangezocht kon u evenmin zeggen (CGVS p.6, 7). Of er al andere verdachten voor de aanslag werden opgepakt of veroordeeld kon u evenmin zeggen (CGVS p.7). Toen u gevraagd werd welke inspanningen u had gedaan om meer concrete informatie te verkrijgen betreffende de beschuldigingen tegen uw man stelde u enkel dat uw schoonvader alles regelde. Welke inspanningen hij had gedaan kon u echter ook niet zeggen. U stelde enkel dat hij naar bepaalde diensten was geweest, al kon u niet specificeren welke diensten hij had gecontacteerd noch welke informatie hij daar kon verkrijgen (CGVS p.6-7, 11-12). Een dergelijk verregaand gebrek aan kennis over de vervolgingsproblemen van uw man en de inspanningen die zijn familie geleverd zou hebben om meer concrete informatie te bekomen is weinig aannemelijk en ligt in de lijn van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij uw man werd vastgesteld.

Voorts legde u betreffende de eerste convocatie die voor uw man zou zijn gestuurd tegenstrijdige verklaringen met uw man af. U stelde dat de eerste convocatie voor hem eind februari 2011 kwam toen u samen met uw man in Bayram Aul ondergedoken leefde. Uw man werd hierover toen door zijn vader ingelicht. In deze convocatie zou hij als verdachte zijn opgeroepen (CGVS p.9). Uw man verklaarde tijdens zijn asielgehoor dat hij slechts weet had van 1 convocatie die sinds zijn vrijlating zou zijn opgestuurd. Zijn vader bracht hem luidens zijn verklaringen pas in mei 2011, toen hij al in België verbleef, op de hoogte van deze convocatie. Bijgevolg zijn jullie tegenstrijdig over zowel het moment waarop hij over deze convocatie hoorde als over de plaats waar hij zich bevond toen hij over deze convocatie hoorde. Bovendien had hij geen informatie over de hoedanigheid waarin hij was opgeroepen (CGVS man p.9). Toen u met zijn verklaringen werd geconfronteerd stelde u enerzijds dat u niet zeker was dat er in februari een convocatie was gekomen maar stelde anderzijds wel dat uw man u toen vertelde dat hij werd opgeroepen voor een verhoor als verdachte. De tegenstrijdigheid wordt door deze poging tot verklaring niet opgeheven. U stelde voorts ook dat uw man geheugenproblemen heeft (CGVS p.10). Dergelijke uitleg is onafdoende daar u expliciet stelde dat uw man in Bayram Aul te weten kwam dat er een convocatie voor hem was toegekomen waarin hij als verdachte werd opgeroepen. Aangaande de door u verklaarde geheugenproblemen voor uw man dient te worden vastgesteld dat deze onvoldoende gestaafd zijn. Het medische attest dat u ter staving van de geheugenproblemen van uw man neerlegt, is daarbij onvoldoende bewijskrachtig om te worden aangewend ter verklaring of ter weerlegging van de vastgestelde ongeloofwaardigheden. Het attest dat vreemd genoeg in 2012 is opgesteld is gebaseerd op een summier diagnose die, voor zover u weet en uit het attest kan

worden opgemaakt, in 2001 werd gedaan. De summiere diagnose vermeldt louter dat uw man een verminderde geheugenfunctie heeft zonder enige verdere verduidelijking over de aard of ernst van deze geheugenproblemen. U weet daarbij niet of uw man sedert 2001 nog psychologische begeleiding heeft gekregen (CGVS p.3-4). Een summiere vermelding van geheugenproblemen zonder verdere duiding, gebaseerd op een diagnose van 2001, is onafdoende ter verklaring of weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Betreffende de convocaties die u wel neerlegde en het medische attest stelde u niet te weten hoe zij in uw bezit zijn gekomen. U stelde enkel dat uw man dit via een onbekende had geregeld (CGVS p.4-6). Toen u gevraagd werd waarom u de convocatie van juli 2011 niet gewoon zelf meebracht naar België stelde u enkel dat u er niet aan had gedacht en dat u niet wist dat u dit zou nodig hebben (CGVS p.5). Het is zeer opmerkelijk dat u er toen niet aan gedacht had en dat u er geen enkel idee van hebt hoe de convocaties jullie bereikt hebben.

Gezien uw onwetendheid betreffende het verloop van de politionele en gerechtelijke procedure die al dan niet tegen uw man werd opgestart, gezien jullie tegenstrijdige verklaringen betreffende de eerste convocatie, gezien het feit dat u er geen idee van hebt hoe de convocaties jullie hebben bereikt en gezien het feit dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het relatief gemakkelijk is vervalste documenten tegen betaling in de Russische Federatie te bekomen zijn de door u neergelegde convocaties onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheden.

Daar het Commissariaat-generaal al eerder een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming nam die door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd en u niet bij machte bent een ander licht op deze appreciatie te werpen kan u het niet aannemelijk maken dat u een vervolgingsvrees omwille van uw man heeft.

Aangaande uw vrees dat men uw dochter zou ontvoeren dient te worden vastgesteld dat u hier onaannemelijk weinig informatie over geeft om dergelijke inschatting te kunnen maken. U stelde enkel dat onbekenden vanuit een auto aan uw dochter vroegen om naar hun wagen te komen. Voor zover u weet hebben deze mannen toen niets anders gezegd en uw dochter is niet ingegaan op de vraag om naar hun wagen te komen (CGVS, p.11-12). Gezien u dermate weinig informatie bezit over deze gebeurtenis, kan bezwaarlijk hieruit worden afgeleid dat in deze sprake zou zijn van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat de door u verklaarde reisroute evenmin kan overtuigen. U verklaarde immers met een personenwagen tussen Brest, Belarus, en Warschau, Polen, te hebben gereisd. Uw smokkelaar had uw internationaal paspoort afgenomen. In dat paspoort stond er geen visum. Onderweg werd u niet persoonlijk gecontroleerd. U stelde enkel dat de chauffeur bij de grenscontrole een kort gesprek had en dat jullie mochten doorrijden. U had geen afspraken met de chauffeur gemaakt betreffende wat te doen bij een eventuele persoonlijke controle (CGVS p.3, 13). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Eventuele onderverdeling

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen van "Audi alteram partem", de rechten van de verdediging en tegenspraak.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) haar beslissing neemt op basis van verslagen van haar documentatiedienst waarvan de inhoud niet voordien aan haar bekend gemaakt werd. Verder beschikt zij slechts over dertig dagen om deze verslagen te weerleggen.

Verzoekster meent dat het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet over onderzoeksbevoegdheid beschikt, maar dat dit enkel aan het Commissariaat-generaal overgelaten wordt, samen met het feit dat verzoekster slechts 30 dagen heeft om een verzoekschrift tot beroep in te dienen onverenigbaar is met de in het middel aangehaalde beginselen, aangezien het onderzoek op inquisitoriale wijze plaatsvindt en het niet aan verzoekster wordt voorgelegd vooraleer een beslissing wordt genomen. Verzoekster verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State van 30 oktober 2002.

Verder stelt verzoekster dat in strafrecht de onderzoeksmaatregelen zonder enige tegenspraak beslist worden door het parket of de onderzoeksrechter, maar zodra de zaak ten gronde behandeld wordt, is het beginsel van recht op tegenspraak geëerbiedigd. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal als enige onderzoeksbevoegdheid heeft en dat er daarom reeds in dit stadium tegenspraak mogelijk dient te zijn. Indien dit niet zo is meent verzoekster dat de elementaire rechten op verdediging geschonden zijn.

Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden en voor een tegensprekelijk debat terug naar het Commissariaat-generaal moet teruggestuurd worden, zodanig dat verzoekster de nodige tegenbewijzen en opmerkingen kan aanbrengen.

De verzoekende partij beroept zich op een schending van de algemene rechtsbeginselen van “*audi alteram partem*” en de rechten van de verdediging en op tegenspraak. De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) is echter een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van de verzoekende partij.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij slechts 30 dagen heeft om een verzoekschrift tot beroep in te dienen en om de CEDOCA verslagen te weerleggen onverenigbaar is met de in het middel aangehaalde beginselen wijst de Raad erop dat deze beginselen niet van toepassing zijn en dat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat deze termijn onvoldoende zou zijn om onder meer indien nodig te antwoorden op de documentatie uit het administratief dossier.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout, de schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 197, 198, 199 en 203 van het “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, Genève 1979 (hierna: UNHCR proceduregids) evenals de regels die de bewijskracht bepalen die aan akten dient verleend te worden, afgeleid uit de artikelen 1319, 1920 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW), de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 BW en artikel 870 van het Gerechtelijk wetboek (hierna: GerW).

2.2.1. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van artikel 57/7ter zonder te concretiseren op welke manier de bestreden beslissing dit artikel zou schenden.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De artikelen 197, 198 en 199 van de UNHCR proceduregids stellen dat onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden zijn om de status van vluchteling te weigeren en dat de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om de afgelegde verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de UNHCR proceduregids merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van het gehoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld of een appreciatiefout heeft gemaakt. Alle elementen van de bestreden beslissing zijn terug te vinden in het administratief dossier.

2.2.2. Wat betreft de situatie voor Tsjetsjenen in Dagestan stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal erkent dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. Verzoekster stelt dat de achtergrond van haar individueel relaas toelaat individuele vervolging als hoogst geloofwaardig te laten blijken. Zij stelt dat haar echtgenoot verbonden is aan de rebellenbeweging, zodanig dat zij ook een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt

soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.(...)”.

De Raad is van mening dat verzoekster niet heeft kunnen aannemelijk maken dat haar echtgenoot verbonden zou zijn aan de rebellenbeweging of als dusdanig beschouwd zou worden. Haar Tsjetsjeense afkomst volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

2.2.3. De verzoekende partij erkent dat de asielaanvraag van haar echtgenoot verworpen werd, maar zij wijst erop dat bepaalde belangrijke weigeringsmotieven van deze beslissing niet meer actueel zijn dankzij haar relaas.

In de beslissing van verzoekster echtgenoot is te lezen dat aan de drie oproepingsbrieven geen bewijswaarde kon gegeven worden omdat het slechts kopieën waren en gemakkelijk vervalst kunnen worden, maar verzoekster legde originele convocatiebrieven voor.

Waar aan de echtgenoot van verzoekster verweten werd dat hij op het moment van zijn gehoor niet wist of hij nog gezocht werd in zijn land van herkomst, stelt verzoekster dat zij zich toen nog in Dagestan bevond, zodat zij geen getuigenis kon bijbrengen over de realiteit dat haar echtgenoot nog steeds gezocht werd, maar op dit moment wordt hij duidelijk gezocht door de autoriteiten.

De Raad wijst erop dat uit de informatie die in het administratief dossier is terug te vinden blijkt dat het in het land van herkomst van verzoekster mogelijk is om tegen betaling elk document te krijgen. Verder verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat verzoekster en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de eerste convocatie die haar echtgenoot zou hebben gekregen. Het neerleggen van originele convocaties is aldus niet voldoende om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster te herstellen. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.2.4. Wat betreft de stand van zaken van een eventuele rechtszaak en de vraag of er nog andere mensen dan verzoeksters echtgenoot beschuldigd werden, stelt verzoekster dat haar echtgenoot het land ontvlucht is en nog amper contact heeft met zijn landgenoten en zijn lotgenoten. Bovendien kende hij de mensen met wie hij gearresteerd werd niet. Hij had niets met de aanslag te maken en werd vals beschuldigd. Het is in deze context dan ook moeilijk om aan concrete informatie te geraken. Zeker aangezien verzoeksters echtgenoot zich niet meer in het land van herkomst bevindt en niet wenste dat zijn familie zich hierin zou mengen omdat dit voor hen ook gevaarlijk kon worden.

De Raad meent dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Dit geldt zowel voor verzoekster als voor haar echtgenoot, die verzoekster op de hoogte kan stellen van de ondernomen stappen en vernomen inlichtingen.

2.2.5. Waar de commissaris-generaal de verzoekende partij verwijt dat zij niet weet wat er precies gebeurd is met de zaak van de “Witte Nachten”, wijst verzoekster erop dat men de Tsjetsjeense culturele context niet uit het oog mag verliezen. De Islam neemt een steeds grotere plaats in en de rechten van de vrouw gaan achteruit. Zonder hoofddoek mogen ze zich amper verplaatsen en hun rol is zo miniem mogelijk. Op politiek vlak hebben ze geen woord te zeggen en ze mogen in geen geval op de hoogte zijn van het verloop van de rebellenbeweging. De vragen omtrent de stappen die ondernomen werden na de vlucht van verzoeksters echtgenoot zijn bijgevolg vragen waar een normale vrouw in de Tsjetsjeense samenleving niet zou op kunnen antwoorden. Vervolgens citeert verzoekster uit het *“Report on human rights violation in Northern Caucasus: Legal Remedies for human rights violation in North-Caucasus Region”*, om de situatie van vrouwen in haar land van herkomst te illustreren.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De Raad merkt op dat de loutere verwijzing naar de culturele context en de situatie van vrouwen in het land van herkomst niet vermogt de aangehaalde onwetendheid goed te praten. Aangezien verzoekster omwille van problemen van haar echtgenoot haar land is moeten ontvluchten kan er, ook in de culturele context van haar land van herkomst, verwacht worden dat zij enige interesse toont en kennis heeft over de problemen die haar ertoe aanzetten om haar land te ontvluchten. Daarenboven kan verwacht worden dat haar man haar en haar advocaat op de hoogte zou stellen van de eventueel ondernomen stappen en vernomen inlichtingen.

2.2.6. Wat betreft de aangehaalde tegenstrijdige verklaringen over de eerste convocatie stelt verzoekster dat de commissaris-generaal zich enkel concentreert op het negatieve, aangezien hij niet eens vermeldt dat verzoekster toch de verklaringen van haar echtgenoot kon bevestigen wat de andere convocaties betreft. Verzoekster wijst erop dat het geen gemakkelijke oefening is om zich precies te herinneren op welk moment elke brief aankwam, wat erin stond en hoe deze tot in België is geraakt. Verzoekster meent dat de aangehaalde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van het volledige relaas kunnen aantasten. Hierbij haalt verzoekster een arrest aan van de Raad waaruit blijkt dat het objectief risico zou primeren op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas (RvV nr. 43 080 van 6 mei 2010).

Daar waar de verzoekende partij naar een arrest van de Raad verwijst, wijst de Raad er op dat, daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). De verzoekende partij kan de schending van de arresten van de Raad niet dienstig aanvoeren.

Verder wijst de Raad er nog eens op dat de commissaris-generaal na individueel onderzoek van de relevante elementen een beslissing maakt, die gebaseerd is op de elementen van het administratief dossier. De Raad meent dan ook dat de commissaris-generaal zich *in casu* niet concentreert op het negatieve.

De Raad wijst er eveneens op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.2.7. Verzoekster wijst op de geheugenproblemen van haar echtgenoot en stelt dat ze ervan overtuigd is dat haar echtgenoot aan ernstige mentale stoornissen lijdt, maar spijtig genoeg verzorging weigert. Hij zou heel vaak extreem woedend worden en onzin vertellen, maar wilt geen afspraak maken bij een arts. Verzoekster zal proberen een doktersattest over te maken indien deze toestand verandert voor de zitting.

Dit is geen weerlegging van de bestreden beslissing waar deze stelt: *Aangaande de door u verklaarde geheugenproblemen voor uw man dient te worden vastgesteld dat deze onvoldoende gestaafd zijn. Het medische attest dat u ter staving van de geheugenproblemen van uw man neerlegt, is daarbij onvoldoende bewijskrachtig om te worden aangewend ter verklaring of ter weerlegging van de vastgestelde ongeloofwaardigheden. Het attest dat vreemd genoeg in 2012 is opgesteld is gebaseerd op een summiere diagnose die, voor zover u weet en uit het attest kan worden opgemaakt, in 2001 werd gedaan. De summiere diagnose vermeldt louter dat uw man een verminderde geheugenfunctie heeft zonder enige verdere verduidelijking over de aard of ernst van deze geheugenproblemen. U weet daarbij niet of uw man sedert 2001 nog psychologische begeleiding heeft gekregen (CGVS p.3-4). Een summiere vermelding van geheugenproblemen zonder verdere duiding, gebaseerd op een diagnose van 2001, is onafdoende ter verklaring of weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheden.*

De Raad merkt ook op dat verzoekster tot op heden geen dergelijk attest heeft neergelegd en het reeds neergelegde attest niet overtuigt zoals ook gesteld in de bestreden beslissing.

2.2.8. Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing stelt dat de neergelegde convocaties geen bewijswaarde zouden hebben aangezien er in Tsjetsjenië veel vervalste documenten de ronde doen. Dit betekent volgens verzoekster dat er geen inhoudelijk onderzoek gedaan werd van deze documenten. Het gaat echter om originele documenten met een grote bewijswaarde zodanig deze documenten de

bewijskracht niet ontnomen kan worden zonder de regels te schenden die de bewijskracht van akten regelt (RvSt arrestnr. 87.471 van 23 mei 2000). Verzoekster leidt deze regels af uit de artikelen 1319, 1320 en 1322 BW en stelt dat zij in dit geval tevens toegepast kunnen worden zoals een arrest van de Raad van State zou stellen (RvSt nr. 193.109 van 8 mei 2008).

Verder meent verzoekster dat de commissaris-generaal eveneens de regels die de bewijslast bepalen schendt. Deze regels vloeien voort uit artikel 1315 BW, artikel 870 GerW en de artikelen 195, 196 en 197 van de UNHCR proceduregids. Deze regels stellen dat geschreven regels meer bewijskracht hebben dan verklaringen. De commissaris-generaal zou aldus de documenten in acht moeten nemen en kan ze niet enkel op basis van onvoldoende verklaringen van verzoekster of haar echtgenoot opzij laten.

Waar de verzoekende partij de schending inroept van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek, blijkt dat dit artikel bepaalt: *“Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.”*

Daar dit artikel enkel betrekking heeft op een verbintenissenrechtelijke context kan het niet nuttig worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de overheid en de asielzoeker.

Ook de aangevoerde schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt: *“Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert”*, is hier niet dienstig daar de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal op eigen regelen gegrond is zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is.

De Raad wijst erop dat de artikelen 1319, 1320 en 1322 BW eveneens niet van toepassing zijn op de procedure voor het Commissariaat-generaal en de Raad.

Verder behoort het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.2.9. Wat betreft de manier waarop verzoekster de grenscontroles kon ontwijken stelt zij dat de commissaris-generaal de corruptie in deze staten niet kan ontkennen en dat het welbekend is dat men met geld alle controles kan doorgaan. Hoe zouden er anders voor de Dienst Vreemdelingenzaken dagelijks lange rijen gevluchte personen komen te staan. Verzoekster citeert hier nog uit een arrest van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna: VBV).

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS